

Sygnatura akt I AGa 58/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Sędzia Leon Miroszewski (przewodniczący)

Sędzia Krzysztof Górski

Sędzia Halina Zarzeczna

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Beata Węgrowska-Płaza

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2019 w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki jawnej z siedzibą w B.

przeciwko A. C.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 9 października 2018 roku, sygnatura akt VIII GC 493/16

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 8.100,00 (osiem tysięcy sto) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Krzysztof Górski Leon Miroszewski Halina Zarzeczna

Sygnatura akt I AGa 58/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 października 2018 roku, sygnatura akt VIII GC 493/16, Sąd Okręgowy w punkcie I. zasądził od pozwanej A. C. na rzecz pozwanej (...) spółki jawnej w likwidacji z siedzibą w B. kwotę 1.274.272,55 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty, a w punkcie II. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 18.099,35 złotych tytułem kosztów procesu..

Wydanie tego wyroku Sąd Okręgowy poprzedził ustaleniami faktycznymi, w których stwierdził, że pozwana była członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (poprzednio (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.), od 5 października 2011 r. do 19 marca 2013 r., co zostało ujawnione w KRS 25 września 2013 r., zaś spółka ta jest komplementariuszem (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w P.. W dniu 19 marca 2013 r. A. C. zbyła udziały w spółce (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. A. S. i przekazała mu dokumentację spółki. W tym samym dniu swoje udziały w tej spółce

A. S. sprzedała także E. R.. Uchwałą z 19 marca 2013 r. jedyny wspólnik spółki (...) A. S. udzielił A. C. absolutorium z wykonania przez nią obowiązków w roku obrotowym 2012 r.

W sprawie tytułu wykonawczego, na który powołała się powódka i postępowania egzekucyjnego na podstawie tego tytułu Sąd Okręgowy ustalił, że nakazem zapłaty z dnia 21 listopada 2014 r. w postępowaniu upominawczym Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie o sygn. IX GNc 1093/14 nakazał (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w P. aby zapłaciła (...) spółce jawnej w likwidacji w B. kwotę 859.398,70 złotych z ustawowymi licznymi dla kwot: 122.212,74 zł od 13 czerwca 2012 roku; 599.256,00 zł od 19 maja 2012 roku; 12.929,77zł od 24 grudnia 2011 roku; 9.282,91 zł od 28 grudnia 2011 roku; 14.068,52 zł od 29 grudnia 2011 roku; 9.870,24 zł od 12 stycznia 2012 roku; 2.771,55 zł od 14 stycznia 2012 roku; 7.548,12 zł od 17 stycznia 2012 roku; 11.275,99 zł od 20 stycznia 2012 roku; 14.095,00 zł od 20 stycznia 2012 roku; 12.864,03 zł od 24 stycznia 2012 roku; 12.254,78 zł od 25 stycznia 2012 roku; 14.921,48 zł od 27 stycznia 2012 roku; 23.638,16 zł od 28 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 7.217 zł tytułem zastępstwa procesowego. W dniu 5 lutego 2015 roku Sąd Okręgowy w Krakowie nadał klauzulę wykonalności temu nakazowi i ustalił koszty postępowania klauzulowego na kwotę 66 zł. Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego powódka wszczęła postępowanie egzekucyjne przed komornikiem sądowym przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie R. W. pod sygn. Km 966/15. Postanowieniem z 24 sierpnia 2015 r. komornik sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Koszty tego postępowania ustalił na kwotę 179,98 zł oraz przyznał wierzycielowi koszty zastępstwa adwokackiego w kwocie 1.800 zł. Następnie powódka wystąpiła do Sądu Okręgowego w Krakowie z wnioskiem o nadanie tytułowi egzekucyjnemu w postaci nakazu zapłaty z 21 listopada 2014 r. w sprawie IX GNc 1093/14 klauzuli wykonalności przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P., co nastąpiło postanowieniem z 13 października 2015 r. Jednocześnie Sąd ten zasądził od dłużnika spółki (...) na rzecz wierzyciela (...) spółki jawnej w likwidacji w B. 110 zł tytułem kosztów postępowania. W dniu 16 października 2015 roku Sąd Okręgowy w Krakowie nadał temu postanowieniu klauzulę wykonalności. Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego powódka wszczęła postępowanie egzekucyjne przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. przed komornikiem sądowym przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie R. W. pod sygn. Km 4649/15. W piśmie z 19 maja 2016 r. komornik sądowy poinformował powódkę jako wierzyciela, że dokonane w toku postępowania zajęcie rachunku dłużnika w banku (...) S.A. okazało się bezskuteczne. Ustalono, że dłużnik nie posiada innych rachunków w bankach objętych systemem (...). Jak wynika z CEPiK na nazwisko dłużnika nie są zarejestrowane żadne pojazdy, ponadto właściwy dla jego miejsca zamieszkania Urząd Skarbowy w S. nie odnotował rachunków bankowych dłużnika, nie wskazał też dokumentów od płatników podatku dochodowego za ostatnie 5 lat. Dłużnik nie figuruje też w Centralnej Bazie Danych Ksiąg Wieczystych jako właściciel nieruchomości. Zajęcie wierzytelności w Urzędzie Skarbowym okazało się bezskuteczne gdyż dłużnik nie dysponuje nadpłatą podatku. Postanowieniem z 16 czerwca 2016 r. komornik sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Koszty tego postępowania ustalił na kwotę 116,52 zł oraz przyznał wierzycielowi koszty zastępstwa adwokackiego w kwocie 1.800 zł.

W sprawie dochodzenia zobowiązania spółki (...) sp. z o.o. od pozwanej jako członka jej zarządu Sąd Okręgowy ustalił, że w piśmie z 21 lipca 2016 r. powódka wezwała pozwaną A. C. do zapłaty kwoty 859 398,70 zł wraz z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot wynikającymi z nakazu zapłaty z 21 listopada 2014 r. wydanego w sprawie o sygn. IX GNc 1093/14; kwoty 7 217 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego; 66 zł tytułem kosztów postępowania klauzulowego; 1.979,98 zł tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego przeciwko spółce (...); kwoty 110 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności przeciwko spółce (...) i kwoty 1.916,52 zł tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego przeciwko spółce (...), w terminie 4 dni od daty doręczenia tego pisma. Powyższe wezwanie do zapłaty zostało nadane w urzędzie pocztowym w dniu 14 lipca 2016 r.

W sprawie sytuacji dłużnika powódki z powołanego w pozwie tytułu wykonawczego w postaci wskazanego w nim nakazu zapłaty Sąd Okręgowy ustalił, że z pisma z dnia 17 marca 2012 r. wynika, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w P. (dawniej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka

komandytowa w Z.) w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 29 lutego 2012 r. osiągnęła wynik finansowy w kwocie 187 928,80 zł, gdzie przychody ze sprzedaży towarów wyniosły 10.347.570,89 zł.

Pod koniec 2012 r. spółka odnotowywała duże obroty.

Spółka ta nawiązała współpracę z powódką jesienią 2011 r., polegającą na tym, że powódka kupowała od spółki (...) pręty żebrowane. Spółka (...) wystawiała powódce faktury zaliczkowe i powódka opłacała je przelewem. Początkowo nie było problemów. Po jakimś czasie pojawiły się problemy z dostawami stali dla powódki, mimo uiszczonych zaliczek z tego tytułu. Spowodowane to było brakiem dostaw stali do spółki (...) przez A. S.. W dniu 6 marca 2012 r. sprzedający (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w P. (dawniej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w Z.) zawarła z kupującym (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością we W. przy udziale dostawcy A. S. umowę o stałej współpracy w zakresie pośrednictwa i handlu stalą i innymi materiałami. Podstawowym przedmiotem tej umowy były pręty stalowe o specyfikacji jakościowej i technicznej określonej w załączniku nr 1 do umowy. W § 2 ust. 1 umowy strony ustaliły, że bezpośrednim partnerem handlowym kupującego będzie sprzedający, niemniej sprzedawany towar będzie zamawiany przez sprzedającego u dostawcy. W dniu 7 marca 2012 r. strony zawarły aneks nr (...) do powyższej umowy, w którym postanowiły, że w przypadku sprzedaży przez kupującego wskazanemu odbiorcy towaru na tzw. kole (to jest z zapłatą ceny dokonywaną przy wydaniu towaru – przelewem zlecanym, w tym dniu lub najpóźniej następnego dnia po rozładunku): kupujący będzie płacił sprzedającemu za towar po otrzymaniu potwierdzenia odebrania towaru przez wskazanego odbiorcę. W razie niedokonania na rzecz kupującego zapłaty za towar przez wskazanego odbiorcę, niezapłacona należność miała zostać pokryta przez dostawcę. W dniu 5 października 2012 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. zawarła z A. S. porozumienie w zakresie spłaty przez A. S. zadłużenia wynikającego z załącznika nr 1 do umowy. Dłużnik w pierwszej kolejności zobowiązał się spłacić wierzycelności stanowiące pierwotnie długi firm z nim współpracujących m.in. (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz (...) sp. j., a więc powódki w niniejszej sprawie.

Dalej Sąd Okręgowy ustalił, że w piśmie z 5 lipca 2012 r. A. C. złożyła w Prokuraturze Rejonowej w Pырzycach zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przez S. B. i M. P. – współników (...) sp. j., którzy według niej usiłowali na niej wymusić podpisanie deklaracji o uznaniu długu. Sytuacja ta zaistniała w związku z trudnościami firmy A. C. skutkującymi niemożliwością zwrotu powódce kwoty tytułem przedpłaty za towar co z kolei było konsekwencją niewywiązania się z umowy przez kontrahenta A. C. firmy (...) z siedzibą w N.. W dniu 19 marca 2013 r. A. S. złożył oświadczenie, że nabył spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością i spółkę komandytową z siedzibą w P. pod zmienioną nazwą (...), pod naciskiem spółki (...), która przypisywała A. S. zobowiązania spółki (...) w B.. Chcąc uniknąć windykacji w sposób naruszający prawo nabył udziały spółki (...) dobrowolnie.

Sąd Okręgowy ustalił również, że w piśmie z 6 maja 2014 r. pozwana złożyła Prokuraturze Rejonowej w Pырzycach oświadczenie, że nie posiada żadnych zobowiązań w stosunku do powódki. Wskazała jednocześnie, że z chwilą sprzedaży udziałów w (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. należności względem firmy (...) przejął A. S..

Na koniec Sąd Okręgowy ustalił, że A. C. nie złożyła wniosku o ogłoszenie upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P..

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał powództwo za uzasadnione, przy czym stwierdził, że znajduje ono oparcie o przepisy art. 299 k.s.h.

Na początku odniósł się do zarzutu przedawnienia roszczenia i stwierdził, że roszczenie wierzyciela przeciwko członkom zarządu przedawnia się w terminie określonym w art. 442¹ § 1 k.c., a określony w tym przepisie 3 letni termin przedawnienia biegnie w przypadku roszczenia wywodzonego z art. 299 § 1 k.s.h. na ogół od dnia bezskuteczności egzekucji wierzycelności objętej tytułem egzekucyjnym wystawionym przeciwko spółce, z reguły bowiem już w chwili, gdy egzekucja tej wierzycelności okazuje się bezskuteczna, wierzyciele spółki dowiadują się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. To z kolei następuje z chwilą wydania przez komornika postanowieniu o umorzeniu

postępowania egzekucyjnego z tego powodu. W świetle powyższego z uwagi na to, że postanowienie komornika o umorzeniu egzekucji w stosunku do (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w P. zostało wydane 24 sierpnia 2015 r. zaś w stosunku do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. w dniu 16 czerwca 2016 r. zaś pozew wniesiony został w dniu 3 sierpnia 2016 r., zdaniem Sądu Okręgowego nie upłynął termin przedawnienia dochodzonego przez powódkę roszczenia.

Dalej Sąd Okręgowy stwierdził, że powódka przedłożyła niewyegzekwowany prawomocny nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Okręgowy w Krakowie w dniu 21 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. akt IX GNc 1093/14 zasądający od (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w P. kwotę 859 398,70 zł, w związku ze zobowiązaniami tej spółki wobec powódki wynikającymi ze współpracy w zakresie dostaw stali. Okoliczność ta nie była kwestionowana w toku procesu. Nie było przy tym wątpliwości, że należności uwzględnione w nakazie zapłaty, których termin wymagalności przypadał na grudzień 2011 r. oraz styczeń, maj i czerwiec 2012 r., istniały w okresie kiedy pozwana pełniła funkcję członka zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. (uprzednio (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.) tj. od 5 października 2011 r. do 19 marca 2013 r. Nie ma przy tym znaczenia podnoszony przez pozwaną w odpowiedzi na pozew fakt zbycia udziałów w spółce w marcu 2013 r. i zaprzestanie pełnienia funkcji członka zarządu gdyż pozwana posiadała status członka zarządu w okresie gdy zobowiązanie istniało jak również gdy stało się wymagalne. Sąd Okręgowy wskazał przy tym, że odpowiedzialność za zobowiązania spółki w razie bezskuteczności egzekucji ponosi osoba będąca członkiem zarządu w czasie istnienia zobowiązania, a ściślej rzecz ujmując w czasie istnienia podstawy tego zobowiązania, miarodajne jest zatem istnienie zobowiązania a nie jego wymagalność.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy stwierdził, że spełniona została podstawowa przesłanka określona w art. 299 § 1 k.s.h., jaką jest bezskuteczność egzekucji. Analizowaną bezskuteczność egzekucji w stosunku do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jak i spółki komandytowej strona powodowa wykazała pismem w przedmiocie wysłuchania wierzyciela z 19 maja 2016 r. oraz postanowieniami komornika sądowego o umorzeniu postępowań egzekucyjnych w sprawach o sygn. akt Km 966/15 oraz Km 4649/15, z których wynika że nie ustalono majątku spółek, z którego mogłaby być skutecznie prowadzona egzekucja. W szczególności treść dokumentu w postaci wysłuchania wierzyciela z 19 maja 2016 r. wskazywała na to, że dłużna (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością nie posiada wierzytelności, ruchomości, nieruchomości czy innych praw majątkowych. Egzekucja z rachunku bankowego okazała się bezskuteczna a innych rachunków dłużniczka nie posiadała. Zdaniem Sądu Okręgowego pozwana nie podważyła twierdzeń powódki, że spółka nie posiada majątku, z którego mogłaby być prowadzona skuteczna egzekucja a zatem zarzut braku wykazania bezskuteczności egzekucji z majątku dłużnej spółki, a tym samym braku spełnienia przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h., okazał się nieuprawniony.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy rozważył, czy zaistniała przesłanka egzoneracyjna, pozwalająca pozwanej uwolnić się od odpowiedzialności za zobowiązania spółki. Stwierdził, że w świetle art. 299 § 2 k.s.h. ciężar wykazania tej przesłanki spoczywa na członku zarządu. W jego ocenie pozwana nie wykazała ewentualnych przesłanek egzoneracyjnych, wskazanych w powołanym uregulowaniu. Sąd ten zauważył, że na podstawie uregulowań zawartych w art. 21 ust. 1 i 2 prawa upadłościowego i naprawczego w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 r., mającym zastosowanie w niniejszej sprawie, członkowie zarządu mają obowiązek, nie później niż w ciągu dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, zgłosić w sądzie wnioski o ogłoszenie upadłości. Podstawą ogłoszenia upadłości spółki z o.o. jest jej niewypłacalność, która zachodzi, gdy spółka nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Chodzi przy tym o sytuację, w której dłużnik przez dłuższy czas nie wykonuje decydującej części swoich zobowiązań Drugą przesłanką uznania spółki za niewypłacalną jest sytuacja, gdy zobowiązania spółki przekroczą wartość jej majątku, niezależnie od tego, czy na bieżąco wykonuje ona swoje zobowiązania (art. 11 ust. 1 i 2 prawa upadłościowego i naprawczego). Zaistnienie powyższych okoliczności obliguje zarząd spółki (a także poszczególnych jego członków) do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Właściwy czas do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości jest niewątpliwie przesłanką obiektywną, ustalaną w oparciu o okoliczności faktyczne każdej sprawy. Zakres pojęcia „czasu właściwego” powinien być odnoszony do stanu majątkowego spółki.

Za bezsporne Sąd Okręgowy uznał, że pozwana nie złożyła wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, w której pełniła funkcję członka zarządu, bowiem w jej ocenie sytuacja majątkowa i finansowa spółki, w okresie gdy pełniła funkcję członka zarządu, była bardzo dobra i nie uzasadniała takiego wniosku. Pozwana jednak nie przedstawiła dowodów potwierdzających, że sytuacja spółki była na tyle dobra, że nie ziścił się obowiązek złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Sąd I instancji wskazał, że zastosował się do wszystkich wniosków dowodowych pozwanej i przeprowadził szeroko zakrojone postępowanie związane z poszukiwaniem dokumentacji finansowej spółek (...). Pozwana wskazała, że ta dokumentacja nie znajduje się w ich posiadaniu w związku z tym zawnioskowała o zobowiązanie A. S. do jej przedłożenia oraz zwrócenie się do właściwego sądu rejestrowego o stosowne dokumenty (w tym sprawozdania finansowe za lata 2012 i 2013). Z kolei z zeznań A. S. wynika, że A. C. miała wiedzę, że dokumentacja została przez niego przekazana odpowiednim organom ścigania. Pozwana wymaganej dokumentacji nie przedłożyła natomiast długotrwałe jej poszukiwanie przez Sąd, podczas którego zwrócono się do wszystkich możliwych organów wskazanych przez pozwaną oraz sądów, w tym rejestrowego, nie dało rezultatu. Ostatecznie dokumentacja finansowa spółki nie została odnaleziona, w szczególności okazało się, że w aktach rejestrowych spółki nie zostały złożone sprawozdania finansowe za lata 2012 – 2013 (vide: pismo z 18 kwietnia 2017 r. k. 120). Z tego względu Sąd Okręgowy pominął wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, gdyż dokumentacja zgromadzona w aktach niniejszej sprawy, głównie w postaci wyliczenia wyniku finansowego za okres w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 29 lutego 2012 r., nie odzwierciedla w sposób kompleksowy sytuacji majątkowej spółki i jako taka nie może stanowić wystarczającego materiału dowodowego, na podstawie którego biegły mógłby sporządzić rzetelną opinię w tym zakresie. Aby czynić miarodajne ustalenia biegły musi dysponować odpowiednim materiałem dowodowym a w niniejszej sprawie w zasadzie takowego brak. Pozwana ograniczyła się w tym zakresie do przedstawienia jedynie znikomego jego zakresu, natomiast nie zdołano przedstawić sprawozdań finansowych czy rocznych zeznań podatkowych spółek (...).

Odnosząc się do tego, że pozwana dążyła do uwolnienia się od odpowiedzialności za zobowiązania spółki, w której pełniła funkcję członka zarządu wskazując, że spółka ta była dłużnikiem tylko jednego podmiotu a mianowicie powódki, Sąd Okręgowy uznał, że powyższe oświadczenie jest niewystarczające do przyjęcia, że zaistniały przesłanki egzoneracyjne. Podkreślił, że do 31 grudnia 2015 r. prawo upadłościowe i naprawcze poza wskazaniem w art. 10, że podstawą ogłoszenia upadłości dłużnika jest jego niewypłacalność, definiuje art. 11 ust. 1 niewypłacalność jako niewykonywanie wymagalnych zobowiązań pieniężnych, zaś w ust. 2 wskazuje, iż dłużnika będącego osobą prawną uważa się za niewypłacalnego także wtedy, gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje. W świetle powyższego do ustalenia czy zaistniały przesłanki ogłoszenia upadłości niezbędne jest zbadanie, czy i kiedy nastąpiła niewypłacalność dłużnika. Pozwana chcąc wykazać, że nie było podstaw do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości powinna była naprowadzić stosowne dowody (w postaci dokumentacji finansowej) na okoliczność, że brak było podstaw do uznania spółki za niewypłacalną, takiego wymogu nie spełniają bowiem dowody z zeznań świadków. Nawet przy przyjęciu, że pozwana wykazała, że spółka, w której powódka pełniła funkcję członka zarządu, nie posiadała większej ilości długów poza tym jednym, dla uwolnienia się od odpowiedzialności niezbędne było wykazanie, że nie doszło do spełnienia drugiej alternatywnej przesłanki niewypłacalności dłużnika, o której mowa w art. 11 ust. 2 prawa upadłościowego i naprawczego. Sąd Okręgowy uznał, że pozwana spoczywającemu na niej także w tym zakresie obowiązkowi dowodzenia nie sprostała.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy skonstatował, że roszczenie powódki okazało się skuteczne w całości co do należności głównej i spowodowało zasądzenie kwoty 1.274.272,55 zł, na którą składa się kwota 859.398,70 zł wynikająca z nakazu zapłaty z dnia 21 listopada 2014 r., kwota 403.584,35 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od poszczególnych kwot z nakazu zapłaty wyliczonych na dzień 27 lipca 2016 r., których wysokości pozwana nie kwestionowała a także kwota 66 zł tytułem kosztów postępowania klauzulowego, kwota 1.979,98 zł tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w P., w tym koszty zastępstwa prawnego, kwota 110 zł tytułem kosztów postępowania w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności przeciw (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P., kwota 1.916,52 zł tytułem

kosztów postępowania egzekucyjnego przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P., w tym koszty zastępstwa prawnego.

Rozstrzygnięcie o odsetkach uzasadnił powołaniem się na przepis art. 481 k.c. Podkreślił, że roszczenie określone w art. 299 k.s.h. powstaje w zasadzie w chwili bezskuteczności egzekucji wierzytelności objętej prawomocnym tytułem egzekucyjnym wystawionym przeciwko spółce, z reguły bowiem już wtedy, gdy egzekucja okaże się bezskuteczna, wierzyciele spółki dowiadują się o szkodzie i osobie odpowiedzialnej do jej naprawienia. Termin spełnienia takiego świadczenia odszkodowawczego nie jest jednak oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania. Wymagalność roszczenia należy więc określić zgodnie z art. 455 k.c., a zatem niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania i dopiero od dnia wymagalności świadczenia wierzyciel może, zgodnie z art. 481 k.c., żądać odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu. Powódka żądała odsetek od dnia wniesienia pozwu tj. od 3 sierpnia 2016 r. i takie żądanie w świetle powyższych uwag niewątpliwie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu Sąd Okręgowy oparł na przepisach art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 k.p.c. Na przyznane od pozwanej na rzecz powódki koszty wymienione w złożonym do akt spisie kosztów, które Sąd ten uznał za celowe, składały się: kwota 3.682,35 tytułem kosztów dojazdu na rozprawy oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Jeśli chodzi o koszty zastępstwa procesowego to Sąd ten uwzględnił żądanie w tym zakresie ale w kwocie 14.400 zł ustalając je na podstawie § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) w brzmieniu obowiązującym w chwili wniesienia pozwu. Z uwagi na to, że postanowieniem z 22 sierpnia 2016 r. referendarz sądowy zwolnił powódkę od kosztów sądowych należało ściągnąć nieuiszczoną opłatę od pozwu w kwocie 63.714,00 zł na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Szczecinie.

Pozwana wniosła apelację od tego wyroku zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a więc art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 217 k.p.c. oraz art. 278 § 1 k.p.c., poprzez niepozyskanie, mimo stosownych wniosków dowodowych pozwanej, dokumentacji finansowej (...) spółki z o.o., będącej bezspornie w posiadaniu organów państwa, a także w oddaleniu wniosku pozwanej o przeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów, zgłoszonego na okoliczność określenia sytuacji finansowej tej spółki w okresie od stycznia do września 2013 roku, z rozbiciem na poszczególne miesiące, a także, czy zasadne było zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania układowego w okresie pełnienia przez pozwaną funkcji członka zarządu wymienionej spółki, a w przypadku negatywnej odpowiedzi, czy brak takiego wniosku pozostawał z związku przyczynowym z zawinionym działaniem pozwanej związanym z pełnieniem przez nią funkcji członka zarządu, jak również na okoliczność, czy pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego w stosunku do wymienionej spółki powódka jako wierzyciel nie poniosła szkody, pomimo że zmierzał on do wykazania okoliczności mających dla sprawy istotne znaczenie, to jest przesłanki zwalniających pozwaną z odpowiedzialności za zobowiązanie wymienionej spółki, zgodnie z art. 299 § 2 k.s.h.;

2) naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 299 § 2 k.s.h. w zw. z art. 1 pkt 1 oraz art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe, polegającą na przyjęciu, że pozwana ponosi odpowiedzialność za zobowiązania (...) sp. z o.o. ponieważ nie zgłosiła we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie jej upadłości, w sytuacji gdy brak jest podstaw do przeprowadzenia postępowania upadłościowego dla dłużnika, który ma tylko jednego wierzyciela, w tym wypadku powodową spółkę;

3) naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 299 § 2 k.s.h. polegającą na przyjęciu, że a) członek zarządu odpowiada za zobowiązania spółki również wówczas, gdy w dacie objęcia przez niego funkcji, jak i w całym okresie jej pełnienia, oczywistym było, że wniosek o ogłoszenie upadłości nie odniósłby jakiegokolwiek skutku ze względu na brak środków pozwalających chociażby na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego, podczas gdy w takiej sytuacji członek zarządu nie ponosi winy w niezłożeniu stosownego wniosku w odpowiednim czasie, bowiem podejmowania w tym kierunku czynności stanowiłoby działania pozbawione jakiegokolwiek sensu i

niemogące mieć wpływu na stan zaspokojenia wierzyciela, przy czym nie sposób winić daną osobę za to, że odstąpiła od zachowania, które w żadnym razie nie mogło przynieść oczekiwanego rezultatu; b) sytuacja majątkowa spółki, która uniemożliwiła zaspokojenie najmniejszej choćby należności powódki w toku wszczętego we właściwym czasie postępowania upadłościowego, nie prowadzi do uwolnienia członka zarządu od odpowiedzialności za zobowiązania spółki, podczas gdy brak możliwości zaspokojenia wierzyciela w jakimkolwiek zakresie w toku prawidłowo wszczętego postępowania upadłościowego jest równoznaczny z z brakiem jego szkody wynikającej z niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości w odpowiednim momencie, co uwalnia członka zarządu od w/w odpowiedzialności;

4) naruszenie prawa materialnego, to jest art. 554 k.c., art. 371 k.c., art. 372 k.c., jak również art. 299 § 1 i 2 k.s.h., przy zastosowaniu art. 35 k.s.h., wyrażające się w nieuwzględnieniu zgłoszonego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powodową spółkę w niniejszym postępowaniu.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, nadto o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obie instancje.

Wniosła także o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów, zgłoszonego na okoliczność określenia sytuacji finansowej (...) spółki z o.o. w okresie od stycznia do września 2013 roku, z rozbiciem na poszczególne miesiące, a także, czy zasadne było zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania układowego w okresie pełnienia przez pozwaną funkcji członka zarządu wymienionej spółki, a w przypadku negatywnej odpowiedzi, czy brak takiego wniosku pozostawał z związku przyczynowym z zawinionym działaniem pozwanej związanym z pełnieniem przez nią funkcji członka zarządu, jak również na okoliczność, czy pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego w stosunku do wymienionej spółki powódka jako wierzyciel nie poniosła szkody, jak również czy złożenie w okresie pełnienia przez pozwaną funkcji członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości mogło doprowadzić do wszczęcia postępowania upadłościowego, czy też z uwagi na stan majątku wymienionej spółki i brak wystarczających środków na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego taki wniosek zostałby oddalony.

W uzasadnieniu przedstawione zostały wywody rozwijające argumentację odnoszoną do wskazanych wyżej zarzutów. Co do pozyskania materiału dowodowego dotyczącego sytuacji majątkowej spółki, w której pozwana pełniła funkcję członka zarządu podniesiono, że działania podjęte przez sąd w celu uzyskania tych dokumentów miały charakter niewystarczający, skoro żaden organ, w odpowiedzi na zapytanie sądu, nie stwierdził, że akta zaginęły.

Powódka wniosła na rozprawie apelacyjnej o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje

W niniejszej sprawie przedstawione zostały w apelacji zarówno zarzuty naruszenia przepisów postępowania, jak i naruszenia prawa materialnego. Zasadą jest odniesienie się najpierw do zarzutów naruszenia procedury, a w niniejszej sprawie wskazują one na kwestionowanie przez skarżącą zupełności dokonanych ustaleń, co miało być wynikiem podważanego przez nią pominięcia dowodu z opinii biegłego sądowego, wnioskowanego przez pozwaną w postępowaniu pierwszoinstancyjnym celem wykazania faktów wskazujących na wystąpienie przynajmniej jednej z przesłanek wymienionych w art. 299 § 2 k.s.h., mających uwolnić ją od dochodzonej odpowiedzialności. Można założyć więc, że niezbędna jest ocena, czy w istniejących w sprawie warunkach jej rozpoznawania, możliwe było dokonanie szerszych ustaleń faktycznych, w szczególności mających na celu weryfikację twierdzeń pozwanej o istnieniu przesłanek, które w świetle art. 299 § 2 k.s.h. prowadziłyby do wyłączenia odpowiedzialności dochodzonej przez powódkę w niniejszej sprawie, opieranej na przepisie art. 299 § 1 k.s.h.

Pozytywna odpowiedź na wskazane zagadnienie musiałaby prowadzić do uzupełnienia materiału dowodowego w celu poczynienia niewątpliwych i zupełnych ustaleń faktycznych, opartych o dostępne i prawidłowo zgłoszone dowody, bowiem tylko wówczas można byłoby przejść do oceny prawnej, czyniąc to zarówno w odniesieniu do przedstawionych

zarzutów naruszenia prawa materialnego przedstawionych w apelacji, jak i realizując obowiązek wynikający z art. 382 k.p.c., polegający na tym, że sąd II instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Postępowanie apelacyjne polega w świetle powołanej regulacji na merytorycznym rozpoznaniu sprawy, co oznacza, że wyrok sądu drugiej instancji musi opierać się na jego własnych ustaleniach faktycznych i prawnych.

Zważywszy jednak również na to, że jednym z zarzutów apelacji jest zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia Sąd Apelacyjny odniesie się najpierw do tego zarzutu, bowiem ewentualne jego uwzględnienie skutkowałoby przyjęciem, że dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie powódki nie ma przymiotu zaskarżalności. Odnosząc się więc do tego zarzutu należy najpierw zauważyć, że Sąd Okręgowy przedstawił szczegółową odnoszoną do niego ocenę prawną, zaś w apelacji poprzestano na powtórzeniu zarzutu przedawnienia, z tożsamą argumentacją w stosunku do przedstawionej w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Pozostaje zatem przywołać ponownie argumentację Sądu Okręgowego w tym zakresie, zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na stronach 7-8, przyjmując ją za własną, bez potrzeby ponownego jej przytaczania. Tylko na marginesie należy zauważyć, że u podłoża argumentacji przedstawionej przez pozwaną, mającej uzasadnić jej zarzut przedawnienia roszczenia, leży przyjęcie, że odpowiedzialność członka zarządu za zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, oparta na treści art. 299 § 1 k.s.h., ma charakter odpowiedzialności gwarancyjnej, zbliżonej do poręczenia, na co wskazuje przywołanie w apelacji wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2007 roku, V CSK 55/07, tymczasem od dłuższego czasu jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie, że jest to odpowiedzialność odszkodowawcza o charakterze deliktowym, toteż do tej odpowiedzialności zastosowanie ma termin przedawnienia wynikający z art. 442¹ § 1 k.c. (w szczególności uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2008 roku, III CZP 72/08, OSNC 2009, nr 2, poz. 20), który z pewnością nie upłynął, czego pozwana nie neguje w odniesieniu do powołanego przepisu, podnosząc jedynie, że zastosowanie mają inne przepisy, czego jednak podzielić nie można.

Przechodząc do zarzutów naruszenia przepisów postępowania należy stwierdzić, że koncentrują się one na kwestionowaniu zaniechania przeprowadzenia przez Sąd Okręgowy dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów, wnioskowanego przez pozwaną przed Sądem I instancji. Skarżąca właściwie nie kwestionuje przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że przeprowadzenie tego dowodu wymagało zebrania dokumentacji finansowej i ekonomicznej dotyczącej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w której powódka pełniła funkcję członka zarządu, obejmującej okres wskazany we wniosku dowodowym, a więc od stycznia do września 2013 roku, niezbędnej do dokonanie oceny, czy spółka była w stanie niewypłacalności uzasadniającej obowiązek pozwanej, jako członka jej zarządu, zgłoszenia w ustawowym terminie, zgodnie z art. 21 ust. 1 i 2 Prawa upadłościowego, wniosku o ogłoszenie upadłości, a jeżeli tak, to czy niezgłoszenie tego wniosku było przez pozwaną zawinione, jak też czy na skutek niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości powódka poniosła szkodę. Skarżąca zdaje się natomiast uważać, że pozyskanie tej dokumentacji jest możliwe w oparciu o dane przedstawione przez pozwaną, natomiast Sąd Okręgowy za wcześniej według niej zaniechał starań o to pozyskanie.

Przed przejściem do tak zidentyfikowanego faktycznego zarzutu apelacyjnego pozwanej należy zastanowić się, czy treść wniosku dowodowego pozwanej, zarówno przedstawionego w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym przez Sąd I instancji, jak i ponowionego, z nieco rozszerzoną tezą dowodową, w apelacji, w ogóle mogła doprowadzić do wykazania przez pozwaną którejkolwiek z przesłanek egzoneracyjnych wymienionych w art. 299 § 2 k.s.h. Trzeba zauważyć, że wniosek dowodowy pozwanej postuluje badanie sytuacji finansowej (...) sp. z o.o. w okresie od stycznia do września 2013 roku, natomiast z tytułu egzekucyjnego uzyskanego przez powódkę przeciwko (...) sp. z o.o. spółce komandytowej wynika, że początek istnienia zasądzonych roszczeń powódki miało miejsce nie później niż pomiędzy grudniem 2011 roku a czerwcem 2012 roku. Wniosek dowodowy pozwanej nie obejmuje tego okresu, a początek okresu, którego miało dotyczyć wnioskowane badanie, które miało być powierzone biegłemu na podstawie art. 278 § 2 k.p.c. został wskazany na miesiąc przypadający ponad pół roku później po najpóźniejszym terminie powstania najpóźniejszego z zasądzonych roszczeń powódki wobec (...) sp. z o.o. spółki komandytowej.

Trzeba zauważyć, że spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, której pozwana była członkiem zarządu w okresie od 5 października 2011 roku do 19 marca 2013 roku - a więc w przeważającym zakresie znacznie wcześniejszym, niż okres, który zgodnie z omawianym wnioskiem dowodowym pozwanej miałyby być objęte badaniem poprzez opinię biegłego - była komplementariuszem dłużnika powódki z nakazu zapłaty z dnia 21 listopada 2014 roku. Zgodnie z art. 22 § 1 k.s.h. w zw. z art. 103 § 1 k.s.h., komplementariusz spółki komandytowej odpowiada solidarnie z innymi komplementariuszami oraz spółką za jej zobowiązania. Solidarny charakter odpowiedzialności wspólnika spółki osobowej ze spółką przemawia za przyjęciem, że początkiem tej odpowiedzialności jest wymagalność tych roszczeń, jednak nawet przy tym przyjęciu, powstanie odpowiedzialności pozwanej na podstawie art. 299 § 1 k.s.h., dotyczącej zobowiązań (...) sp. z o.o., jako komplementariusza dłużnika powódki z powołanego nakazu zapłaty, nie może być sytuowane później niż data ich wymagalności, na którą wskazuje orzeczenie w sprawie odsetek zasądzonych od poszczególnych kwot powołanym nakazem zapłaty. Tym samym pozwana w celu uwolnienia się od odpowiedzialności wobec powódki na podstawie art. 299 § 1 k.s.h., przy przyjęciu, że powódka wykazała, że egzekucja przeciwko tej spółce była bezskuteczna, co nie ulega wątpliwości (wystarczające jest w tym przedmiocie powołanie się na uzasadnienie Sądu Okręgowego, którego wywody w tej kwestii Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne, bez szczegółowego przytaczania ich treści), musiałaby wykazać istnienie którejkolwiek z przesłanek egzoneracyjnych z art. 299 § 2 k.s.h., także w okresie nieobjętym omawianym wnioskiem dowodowym pozwanej. Prawdopodobny wniosek dowodowy dotyczący opinii biegłego w celu ustalenia, czy w czasie pełnienia przez pozwaną funkcji członka zarządu (...) sp. z o.o. miała ona obowiązek złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, a jeżeli tak, to czy niezgłoszenie tego wniosku było przez nią zawinione, albo czy na skutek niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości w odpowiednim czasie powódka poniosła szkodę, powinien obejmować okres pełnienia przez pozwaną funkcji członka zarządu w czasie powstania zobowiązań stwierdzonych powołanym nakazem zapłaty.

Jak widać, wniosek dowodowy, na który powołuje się pozwana w apelacji i z którego nieprzeprowadzeniem wiąże zarzut naruszenia przepisów postępowania, nie mógł doprowadzić do wykazania przesłanek, które zgodnie z art. 299 § 2 k.s.h. mogłyby skutkować uwolnieniem pozwanej od odpowiedzialności na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. Tym samym choćby uznać, że wnioskowany w sposób podany przez pozwaną dowód z opinii biegłego, mógł być i powinien zostać przeprowadzony, to uchybienie polegające na jego pominięciu, nie miało wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Niezależnie od powyższego skarżąca nie ma racji zarzucając, że Sąd Okręgowy miał możliwość zebrania zgodnie z wnioskiem pozwanej dokumentacji finansowej (...) sp. z o.o., która obrazowałaby sytuację finansową tej spółki w okresie objętym omówionym wyżej wnioskiem dowodowym pozwanej. Zwraca uwagę, że w apelacji skarżąca nie podała żadnych nowych danych pozwalających potwierdzić nie tylko miejsce położenia tej dokumentacji, ale nawet jej istnienie. Wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd Okręgowy podjął w najwyższym stopniu starania uzyskania wnioskowanej dokumentacji, realizując nie tylko wniosek pozwanej i jej wskazania o możliwym jej położeniu, lecz także podejmując z urzędu wystąpienia do różnych organów, o których uzyskiwał informację, że mogą posiadać wzmiankowaną dokumentację. Nie można było wymagać, bez uzyskania nowych wskazań od pozwanej, jako wnioskodawcy omawianego dowodu, ustalenia przez Sąd Okręgowy innego, niż te, do których Sąd ten się zwracał, instytucji i miejsca położenia tej dokumentacji, gdy po wielu próbach jej uzyskania Sąd ten otrzymał odpowiedź ostatniego z adresatów kolejnych swoich wystąpień, dokonywanych na podstawie informacji uzyskiwanych kolejno od organów i podmiotów, do których się zwracał, że w dokumentacji, do której odwoływała się pozwana, nie ma innych danych dotyczących (...) sp. z o.o., czy w ogóle spółki o takim brzmieniu rdzenia firmy, niż załączone do pisma Prokuratury Okręgowej w Opolu (k. 249-250). Dane te (odpis pisma adwokata J. S. z dnia 14 czerwca 2013 roku) z pewnością nie dotyczą sytuacji finansowej (...) sp. z o.o., ani (...) sp. z o.o. spółki komandytowej.

Reasumując tą część rozważań, nie jest zasadny zarzut naruszenia przepisów postępowania postawiony w apelacji pozwanej, choćby uznać – ku czemu, co przedstawiono wyżej, nie ma podstaw – że inkryminowane naruszenie miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Powyższe właściwie czyni bezprzedmiotowym szczegółowe odnoszenie do zarzutów naruszenia prawa materialnego. Wskazują one na naruszenia przepisów w sprawie obowiązku złożenia przez dłużnika wniosku o ogłoszenie upadłości,

przez przyjęcie, że pozwana miała taki obowiązek, albo na naruszenie art. 299 § 2 k.s.h. przez przyjęcie, że przez niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości (...) sp. z o.o. powódka poniosła szkodę. Warunkiem oceny prawidłowości zastosowania tych przepisów byłoby dokonanie ustaleń faktycznych w sprawie sytuacji majątkowej tej spółki w okresie pełnienia funkcji członka jej zarządu przez pozwaną, a przynajmniej od chwili powstania zobowiązań (...) sp. z o.o. spółki komandytowej wobec powódki, stwierdzonych powołanym wyżej nakazem zapłaty. W oparciu o ustalenia faktyczne, dokonane na podstawie dowodów zebranych przez Sąd Okręgowy w prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dowodowym, nie można rozważać istnienia przesłanek wymienionych w art. 299 § 2 k.s.h., a więc wyłączenia odpowiedzialności dochodzonej w niniejszej sprawie od pozwanej.

Tylko na marginesie należy zauważyć niekonsekwencję skarżącej w świetle przedstawionych przez nią zarzutów apelacji. Z jednej strony zdaje się ona twierdzić, że sytuacja spółki, w której pełniła funkcję członka zarządu, była dobra i nie uzasadniała istnienia obowiązku zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości (jak już była mowa, pozwana nie przedstawiła dowodów pozwalających na ustalenie sytuacji majątkowej, albo choćby finansowej tej spółki, nie wykazała także – choćby uznać, że miałyby to decydujące znaczenie, co jednak Sąd Okręgowy zasadnie wyłączył z przekonującą argumentacją – że spółka ta miała tylko jednego wierzyciela – wykazanie również tej okoliczności wymagało zebrania dokumentacji księgowej i sprawozdawczej tej spółki), zaś z drugiej strony dowodziła w apelacji, że choćby wniosek o ogłoszenie upadłości wymienionej spółki pozwana zgłosiła w odpowiednim czasie, to i tak powódka nie uzyskałaby zaspokojenia w żadnym stopniu, a więc nie poniosła szkody na skutek tego niezgłoszenia.

Powyższe treści i uzasadnienia wskazanych zarzutów pozwanej zawierają sprzeczność, która w żadnym stopniu nie doczekała się wyjaśnienia. Można sądzić, że skarżąca przedstawia zarzuty zakładające różne stany faktyczne, natomiast ocena prawna musi odnosić się do niewątpliwie ustalonych faktów, a nie hipotez formułowanych przez stronę skarżącą.

Reasumując należało uznać, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu co do zasady, obejmuje też należycie obliczone zasądzenie, oparte na treści art. 299 § 1 k.s.h., stanowiącym o odszkodowawczym charakterze odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, obejmującej zasądzone i niewyegzekwowane zobowiązanie tej spółki, skapitalizowane odsetki oraz odsetki za opóźnienie liczone zgodnie z art. 455 k.c., wreszcie poniesione koszty procesu oraz egzekucyjne. Wysokość zasądzenia na rzecz powódki uwzględnia te zasady.

Biorąc powyższe pod uwagę należało oddalić apelację jako bezzasadną, na podstawie art. 385 k.p.c. Orzeczenie o kosztach uwzględnia zasadę odpowiedzialności stron za wynik sprawy, wynikającą z art. 98 § 1 k.p.c. Koszty należne powódce od pozwanej tytułem zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym obejmują wynagrodzenie zastępującego powódkę adwokata, ustalone na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Krzysztof Górski Leon Miroszewski Halina Zarzeczna